

Scrisoare pastorală la Nașterea Domnului

Anul plăcut Domnului

Prea Cucernice Părinte,
Iubiți credincioși,

Sunt ultimele zile ale mileniului al doilea și căutăm în scurgerea timpului semnificații deosebite. Transformăm chiar anii, secolele și milenii și trecerea lor în simboluri care, în sine, ar avea oarecare influență asupra omului în special și a creației în general. Conferim valoare absolută timpului sărbătorind cu mare fast, dar și cu neputință, curgerea lui. Neputința omului în fața ireversibilității timpului face ca acesta din urmă să devină pentru el fatalitate. Asimilăm acestei fatalități *moartea*, căreia, pentru noi, doar Hristos a știut să-i pună capăt.

Dacă vrem o soluție la această neputință, o vom găsi în chiar modalitatea de măsurare a timpului nostru, cel în care Dumnezeu intră prin Întrupare. Dacă vorbim azi de mileniul al treilea, care e pe punctul de a începe, o facem în funcție de reperul care e Nașterea Celui ce vine pe pământ pentru a schimba fatalitatea în binecuvântare și în timp de har. „*Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor ; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima ; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea ; să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului*” (Lc 4, 18-19 ; Is 60, 1-2).

Hristos, Dumnezeu-Omul, ne-a permis să gândim și să trăim *altfel* timpul, vestind mila lui Dumnezeu-Tatăl celor disperați și apăsați ; dragostea Lui pentru noi, cei singuri ; vindecarea bolii morții în chiar timpul ce începe cu primul Adam, nouă celor răniți de aceasta. El ne vestește prin proroci „ANUL” plăcut Domnului, adică timpul în care Fiul se va întrupa aflându-se printre noi. Și de atunci timpul are altă dimensiune, rămâne până la sfârșit un „timp bineplăcut Domnului”. Și aceasta pentru că aici și acum, în acest timp și spațiu, Îl întâlnim sau Îl putem întâlni pe Hristos.

Prin Întruparea Domnului, timpul dobândește o semnificație pascală și euharistică. Mai numim din această pricină măsura petrecerii noastre duhovnicești cu Cel întrupat, acest timp bineplăcut Domnului, *timp liturgic*. Acest timp liturgic este o măsură în care Dumnezeu intervine sfințindu-l, prin divino-umanitatea lui Hristos, cel circumscris prin nașterea din Fecioara Maria. Hristos se naște pe pământ, devine din iubire pentru noi rob al veacului ca oricare dintre oameni, rob al limitei omenești legate de durată, limită a morții care, ca și curgerea timpului de altfel, nu-I sunt proprii. Asumând acesată limită temporală a morții, Hristos introduce în timp, în chiar această limitare, Viața Însăși, fără margini, din sânul Sfintei Treimi.

Astfel timpul începe să se măsoare în favoarea mea, a omului, devine o măsură a binecuvântării, o vreme de har, a darului lui Dumnezeu, și astfel, în mine, care îl trăiesc, el se preschimbă într-un „AN PLACUT DOMNULUI”. Intrăm în acest timp o dată cu Botezul, atunci când începem viața în Hristos și Îl întâlnim în Biserica Lui, în dimensiunea liturgică a timpului de-acum transfigurat de har unde Hristos lucrează mântuirea noastră, adică eliberarea din chingile neiertătoare ale timpului morții. În iconomia timpului liturgic, Hristos devine comuniunea noastră în Trupul Său euharistic.

Desigur că uneori vom întâlni în propria viață pustiul. Alteori puterea și lumina plină a harului ne va arăta că Hristos, Fratele nostru, a fost întotdeauna cu noi, așa cum este în viața Trupului Său, Biserica, în care trăiește și tămăduiește bolile noastre.

Ne pregătim acum să începem al treilea mileniu de la Nașterea lui Hristos. Cine dintre noi poate spune ce ne așteaptă mâine ? Cine știe până unde se va desfășura acest mileniu care, în ordinea noastră omenească, începe pentru mine, pentru tine, pentru toți creștinii, cu sărbătoarea venirii lui Dumnezeu-Fiul pe pământ. Nu știm ce vom trăi, dar putem vedea în urma noastră ce am trăit deja ! Cât și cum acest timp destinat a fi liturgic și prin aceasta a fi viu, a fi trăit cu Dumnezeu pentru a putea depăși neputința noastră în fața trecerii către moarte, a fost trăit ca atare ? În ce măsură am putut smulge morții acest timp trecut, pentru a-l câștiga cu Hristos vieții veșnice ? Timpul liturgic este un *prezent continuu* în Hristos pentru că, întâlnindu-L, trăim trecutul și viitorul în acest continuu prezent, prezentul propriu Întrupării și Învierii Domnului.

Dimensiunea liturgică a timpului, sărbătoarea, ne face să trăim Nașterea Domnului acum, după 2000 de ani, când începem un al treilea mileniu, ca un Prezent ; ca Întruparea lui Hristos aici și acum printre noi. Însă înainte de toate ca o taină a nașterii lui Dumnezeu în noi : în mine, în tine, în cel de lângă noi, care-L caută și-L așteaptă ca să-L mântuiască. Dumnezeu-Fiul vine în lume pentru fiecare pentru ca tot ce-l ce „*crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*” (In 3, 16). Timpul suferinței și al morții este depășit în credința noastră, pentru că Hristos Însuși se naște și crește în noi.

Vă doresc tuturor Sărbători Fericite și un început de veac și de mileniu în bucuria Domnului.

+Arhiepiscopul Iosif

Paris, 25 decembrie 2000